

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 134/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sanákom, Námestie SNP 2, Trnava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 693/2015 z 21. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 24 Co 693/2015 z 21. októbra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľke bol voči odporcom rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 125/2004 z 11. mája 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietnutý návrh na zaplatenie sumy 2 543,82 € s príslušenstvom. V spore šlo o vyporiadanie vzťahov medzi sťažovateľkou (užívateľkou nehnuteľnosti na základe uzatvorenej zmluvy o budúcej zmluve) a odporcami (vlastníkmi nehnuteľnosti) z titulu užívania a podľa názoru sťažovateľky zhodnotenia nehnuteľnosti.

Rozsudok okresného súdu bol po odvolaní potvrdený napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo opisuje skutkový stav sporu a analyzuje právne a skutkové závery okresného súdu a krajského súdu a napadnutému rozsudku vytýka, že *„Ja som toho názoru, že Krajský súd v Trnave svojim rozsudkom zo dňa 21.10.2015, č.k. 24Co/693/2015-871, ktorý vnímam ako príliš formalistický, porušil moje základné právo na súdnu ochranu, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nakoľko si neuvedomil, alebo nedostatočne vyhodnotil, že:*

- to bola práve odporkyňa v rade I/ [REDACTED], ktorá ma ako budúcu kupujúcu zaviedla - oklamala v tom, že vystupuje aj za ostatných podielových spoluvlastníkov, pričom nemala plnomocenstvo a ani Zmluvu o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 12.11.2002 nedala ostatným podielovým spoluvlastníkom podpísať.

- Na sporné nehnuteľnosti - pozemky nebolo ustálené ku dňu 12.11.2002 podielové spoluvlastníctvo a nebolo možné z tohto dôvodu uzavrieť riadnu kúpnu zmluvu a to aj v prípade, keby zmluvné strany chceli uzavrieť riadnu kúpnu zmluvu. Vyporiadať podielové spoluvlastníctvo sa odporkyni v rade I/ podarilo až v r. 2006, nakoľko dovtedy na sporné nehnuteľnosti participovali aj iní podielový spoluvlastníci, okrem osôb, ktoré boli žalované.

- Príčina neuzavretia riadnej kúpnej zmluvy nespočívala v absolútnej neplatnosti Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 12.11.2002, ale v tom, že odporkyne v rade 1/,2/,3/ v rozpore s cenou ustálenou v Zmluve o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 12.11.2002, začali svojvoľne navyšovať kúpnu cenu a ja som s navyšovaním kúpnej ceny nesúhlasila.

- Ja aj s rodinou, manželom a mal. dieťaťom som užívala spornú nehnuteľnosť v [REDACTED] od 12.11.2002 do 01.10.2004, keď do nami zrekonštruovanej nehnuteľnosti sme sa nasťahovali až 01.02.2003 a dňa 01.10.2004 sme sa z nehnuteľnosti odsťahovali.

- Odporkyňa v rade 1/ mi postupne vracala zálohu vo výške 300.000,- Sk, ktorú prevzala dňa 12.11.2002 pri uzavretí zmluvy o budúcej kúpnej zmluve tak, že až dňa 02.06.2005 mi vrátila sumu 225.000,- Sk a dňa 10.06.2005 mi vrátila sumu 75.000,- Sk.

- V čase od 12.11.2002 až do leta 2003 sme nehnuteľnosť v [REDACTED], ktorá bola znehodnotená, zvlhnutá, zaplesnená a celkove schátralá, našimi investíciami zhodnotili tak, že sa stala obývatel'nou a získala na hodnote. Keď ju následne odporcovia predávali, tak ju predali dňa 28.03.2006 za 650.000,- Sk [REDACTED], teda o 150.000,- Sk viac, než ju mali predať nám. Prvostupňový súd odmietol v tomto smere vykonať navrhované dôkazy.

- Súd ustálil výšku mojich investícií do nehnuteľnosti v [REDACTED] vo výške 2.543,82 €, výšku primeranej odplaty za užívanie nehnuteľnosti navrhovateľkou v období od 12.11.2002 do 01.10.2004 vo výške 3.374,72 €, keď do tejto sumy počítal aj obdobie, keď sme v nehnuteľnosti nebývali, len sme ju od 12.11.2002 do 01.02.2003 intenzívne a v prospech odporcov rekonštruovali, nakoľko dovtedy bola sporná nehnuteľnosť neobývatel'ná.

- V mojom prípade išlo o vynútené užívanie spornej nehnuteľnosti, proti mojej vôli, zavinené výlučne konaním niektorých odporcov, rámci ktorého som zhodnotila nehnuteľnosť odporcov a preto odporcovia nemôžu mať nárok voči mne titulom bezdôvodného užívania za moje užívanie spornej nehnuteľnosti v období od 12.11.2002 do 01.10.2004.

- Súdny za tohto dôkazného stavu nesprávne akceptovali kompenzačnú námietku odporkyne v rade 1/ titulom nároku na nájomné, ktorá z hľadiska formy bola sporná a z hľadiska obsahu úplne amorálna (v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ) a neuvedomili si, že

odporcovia sa obohacujú dva krát. Prvý krát keď už zhodnotenú nehnuteľnosť predali za kúpnu cenu 650.000,- Sk, teda o 150.000,- Sk viac než ju mali predať mne a druhý krát v dôsledku kompenzačnej námietky, ktorou anulovali môj nárok za zhodnotenie nehnuteľnosti - domu v [REDAKOVANÉ] v rozsahu minimálne 2.543,82 €.

- Tretie zvýhodnenie odporcov vyplýva konania Okresného súdu Trnava č.k. 8C/154/2005-52, uznesenie zo dňa 20.11.2006, ktorým súd konanie zastavil a mňa, ako navrhovateľku, zaviazal zaplatiť odporkyni [REDAKOVANÉ] trovy konania vo výške 9.810,- Sk k rukám právneho zástupcu odporkyne [REDAKOVANÉ] a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia...“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 24 Co 693/2015 z 21. októbra 2015 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom sťažnosti sú tvrdenia o nesprávnosti skutkových a právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nedostatočnou aplikáciou hmotnoprávnych i procesných noriem platného práva porušil jej základné právo na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s predstretými námietkami ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné taktiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ako vyplýva z uvedeného, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

Vychádzajúc z už uvedeného ústavnému súdu ostáva iba skonštatovať, že krajský súd sa v odvolacom konaní zaoberal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľky, v napadnutom rozsudku sa s nimi logicky vysporiadal a sťažovateľke dal odpoveď na každý namietaný argument, čo z hľadiska ústavnoprávneho nie je možné považovať za exces. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V rozsudku krajského súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označenými právami, porušenie ktorých sťažovateľka namietala, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016